kätte saatnud, ja perre luggu sai sel wisil, et sündis ühhel hobil selle sannaga ühte, mis pühha Paulus rägib, ütteldes: „Wannad asjad on möda läinud, wata, keik on ueks sanud.“ — Se, kes sedda perret enne olli näinud, ei arwand sedda nüüd mitte seddasamma ollewad. Mees ja naene kõndisid Jsanda palle ees. Nende abbiello olli ühhemelelinne: nende maia luggu olli nabridele heaks õppetusseks. Lapsed said hoolsal wisil ning Jummala kartusses kaswatud, said ikka puhta riietega ehhitud, ja ühhe möistlikko wagga koolmeistri hole alla pandud. Maria issearranes õitses kui lillekenne omma illusa näoga, sai priskeks täieks innimeseks, ja temmal olli allati ossa selle wäggewa ja halleda hinge sõbraga, „kes linnud taewa al toidab ja lillikesed wälja peal ni kännaste ehhitab.“ Perre issal olli peagi ni paljo tööd, et kolm ammeti selli piddas ja omma iggapäwast leiba ennam kui rohkeste sissetenis, sest et olli hästi õppind

mees omma ammeti polest. Sai peagi omma heateggiattele keik sedda kätte maksta, mis ollid temma hädda pölwes temma abbiks kullutanud, ja jäi temmale ikka weel ni paljo järrele, et sai omma armastusse weringid waestele rohkeste jäggada. Emma toimetas omma maia asjo truiste ja weel priskeminne kui ennemuiste. Möllemad wannemad ollid iggal pühhapäwal omma lastega kirrikus kous. Jummala rahho hingas nende kattusse peal, sest se rahho Würst olli isse seal asset wõtnud. Jssa ja emma läksid üsna wannaks ja auuga halliks. Surrid wimaks peagi teine teise järrele ärra rõõmsa usso sees selle sisse, kes neile olli sanud üllesõusmiseks ja elluks. Maria sai mehhele ühhe ausa jummalakartlikks tisleriga, kelle käsi hästi käis. Möllemad kaswatasid naese wenda ja õde lahke wisiga täieks ausaks innimeseks, ja pärrast nende ommad lapsed said neile iggapiddi rõõsitseks rõmuks.

Eesti-ma rahwa Kalender 1853, lk. 27